

Kunstenaar van de maand december 2023: Tatjana Kiriënko

Wanneer Tatjana spreekt, begint elke regel met een spatie.....

Tatjana overdenkt zorgvuldig de antwoorden van haar interviewer, gaat daarmee niet over één nacht ijs, wanneer het over ‘algemene’ onderwerpen gaat. Maar schiet ze in haar emoties. Die dag hoorden ze dat Miroslav was overleden. Hij is de zoon van Lyuda en hij had die dag net zijn vrouw (haar schoondochter) Julya naar het geboortehuis gebracht om te

bevallen. Vreugde en verdriet, afscheid en welkom. Dan worden spaties vergeten en spreekt ze met uitroeptekens!!!

“En ik bedenk dan hoeveel mensen in en rond Oekraïne de diagnose PTSS hebben? Duizenden, honderd duizenden, een garantie voor generaties lang verdriet.”

“Maar ik wil dóór: Ondanks alle bochten ga ik door, réchtdoor. Corona, wat een ramp voor alle kunstenaars, de oorlog in het geboorteland van mijn ouders, ook nog kanker ertussendoor. Maar ik ga door, réchtdoor. Logisch natuurlijk toen die kanker werd ontdekt, maar ook tijdens corona tekende ik nauwelijks meer! Maar als alles wijzigt, blijft mijn creatieve bron wél stromen. En ja mijn rotsvaste geloof in Vrouwe Fortuna is nieuw. Dat is door die onwaarschijnlijke gebeurtenissen gekomen.

En deze ervaringen zijn wel anders geworden: van statisticus naar mysticus. En weet je: dat bevalt me prima. De oorlog gaat door, mijn kanker hebben we overwonnen. Een mysticus die gisteren genoten heeft van stampot met worst. Uit mijn hoofd en naar mijn buik, even dat aardse voelen en proeven, dat helpt me voorkomen dat ik gek word.”

“Vertel eens wat je hebt gestudeerd?”

En in één ademdeug, voorafgegaan door die spatie, volgt dan: “Slavische talen en Culturen en Internationale organisaties en Betrekkingen aan de RUG in Groningen. Milieu- en maatschappijwetenschappen aan het Radboud met een baby aan de tiet. Jawel. Geen dag spijt van al die studies, maar er was daarnaast een droom die niet langer uitgesteld kon worden!”

“Ik verhuisde daarna in 2010 in mijn eentje naar de boerderij in Keeken. En naar het atelier, vlak naast de Waard van Kekerdom. Ik wilde die droom uit laten komen, die was geweldig, maar de uitvoering was slecht, héél slecht. Maar het idee staat nog steeds, als een huis.”

“Oekraïne’s bloed van mijn ouders, stroomt nog steeds door mijn aderen, mijn hart klopt in het ritme van het land waarmee ik zo innig ben verbonden. Ik wilde verbonden blijven en gordijnkunst is daarvoor mijn intermediair. Laat me uitleggen zoals ik hiermee bezig ben”:

“Ik teken een ontwerp, altijd op ware grootte en dat is daarmee gelijk het naaipatroon. Ik verzamel stoffen: mijn grootste schat zijn de duizenden ongebruikte reststofjes die ik in mijn atelier heb verzameld van gordijnwinkels- en fabrieken. Dan let ik daarbij op transparantie, glans, structuur en kleur natuurlijk. Het ontwerp plus de stoffen gaan in een doos naar mijn naaiatelier in Oekraïne, naar Shostka. Dat naaiatelier is overigens een gezellige huiskamer waar drie naaisters aan de gang gaan en het gordijn in elkaar zetten. Op deze manier gaat een belangrijk deel van de verkoopprijs terug naar deze naaisters en draag ik mijn hele kleine steentje bij aan het leven in mijn stormachtig geboorteland.

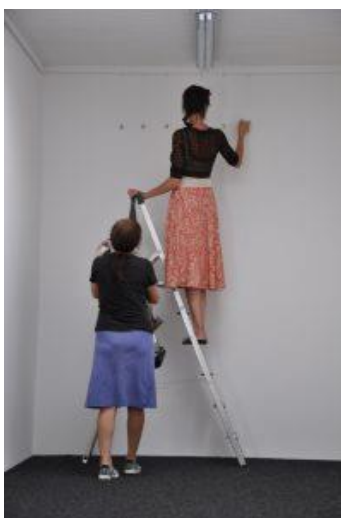
Dat is het idee zoals het jaren geleden ontstond en zoals het nog steeds functioneert. Ondanks alle verdriet, ondanks mijn drie come-backs, zoals ik mijn moeilijke periodes benoem. En ja, ondanks die vreselijke oorlog. Maar mijn verhaal is niet zielig omdat ik uit Oekraïne kom, ik voel daardoor ook mijn kracht, “mijn heling is creëren én betekenisvol zijn.” Dat doe ik op deze manier.

“Maar hoe loopt het proces naar de opdrachtgever?”

“Daar is gelukkig veel in veranderd. Voorheen ‘moest’ ik op jacht naar opdrachtgevers, leek geld vooral de bottleneck. Nu komen de opdrachtgevers spontaan op mij af en blijk ikzelf de bottleneck om het allemaal geproduceerd te krijgen. Dat klinkt te gemakkelijk, realiseer ik me, maar het is belangrijk om het verschil tussen vroeger en nu te accentueren. Het is inmiddels een meer-en-meer ‘spiritueel’ proces waarin ik de opdrachtgevers vraag wat deze in gedachten hebben en dan laten de opdrachtgevers het gewoon los. Creëer ik in vrijheid, lijk ik ingetuned op de ontmoeting met de opdrachtgevers, op hun wensen. Soms stel ik een vraag aan het universum over het ontwerp, om dan soms dagen later een beeldboodschap te mogen ontvangen. Heerlijk gewoon, de ‘jacht’ van weleer kwam voort uit schaarste (eten). Ongelofelijk dat ik me nu vooral overgeef, juist deze overgave brengt me de creativiteit. Er staan best veel projecten op stapel”.

“En hoe wordt dan op jouw doeken gereageerd?”

Het ophangen van ‘Nuances’, 2018

“Doordat mijn doeken functioneel zijn en licht doorlatend worden genaaid, eigenlijk precies zoals een glas-in-lood raam, is de reactie eigenlijk altijd dat het doek steeds weer anders is. Afhankelijk van zon- of kunstlicht, van schaduwen, van een bewolkte of puur blauwe lucht. Dat hoor ik altijd en is nou precies ook de reden dat ik doeken in functie en vorm zoveel meer interessant vind dan een canvas.”

‘Nuances’, 2018

“Daarnaast natuurlijk de emotionele reacties over hoe mooi, hoe fijn de harmonie van hun kunstwerk met de plek waar het hangt. Maar ook dankbaar is de reactie dat ze dán pas zien hoeveel aandacht en vooral hoeveel werk er is gestoken in dit kunstwerkje.”

“Time flies, een reactie op ons collectief wordt nog op prijs gesteld.”

Niet één spatie maar meerdere, verraad een licht schuldgevoel....

“Het oog voor detail, de liefde die ik zie en voel van veel KGP collegae, en al helemaal van Rita, verrast me nog steeds en deze omarm ik in liefde. Het klopt dat ik me daardoor ook een beetje schuldig voel. Mijn huidige situatie maakt dat ik er niet te vaak ben voor anderen, voor het collectief. Ik zou veel meer willen doen. Misschien iets interactiefs als samen een vlag naaien met een publieke participatie. Maar vind ik daar de tijd voor? Verdikke.”

Interview Geert van den Broeck

‘Millingerwaard’ 2018